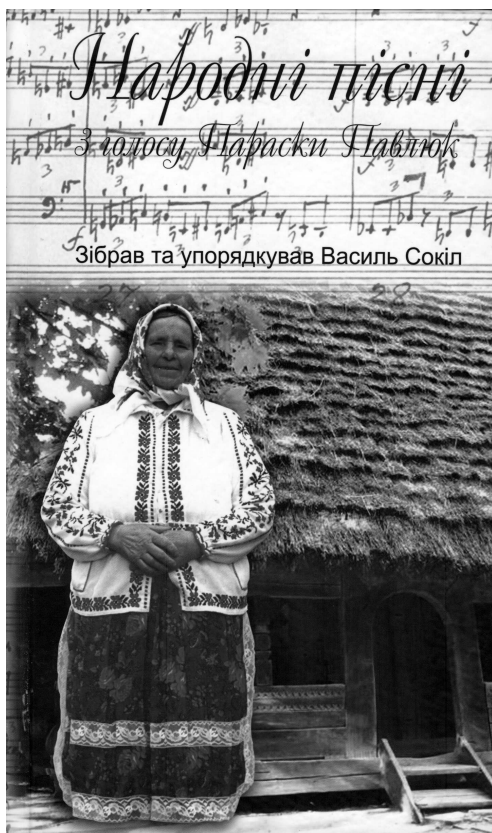

Нові видання

Народні пісні з голосу Параски Павлюк / Зібрав та упоряд. Василь Сокіл. – Львів, 2009. – 208 с.

Це справді одне з небагатьох у сучасній українській фольклористиці зібрання народних пісень у виконанні однієї співачки – неординарної за своєю суттю. На неї звернув увагу ще в 1980-их рр. відомий фольклорист Степан Мишанич, яку він зарахував до числа яскравих носіїв пісенної епіки з високим громадянським авторитетом, природною мудрістю, помноженою на багатий життєвий досвід, глибоким інтелектом, спостережливістю, розважливістю, історичним та художнім чуттям, поетичною обдарованістю, великим за обсягом матеріалом.

Книжка укладена за жанрово-тематичним принципом. Найчисельнішу групу представляють ліро-епічні пісні – історичні та особливо балади

як про кохання та дошлюбні взаємини, так і історичні. З родинно-побутових пісень є про кохання, надто ж про родинне життя, деякі колискові та жартівливі пісні. Із соціально-побутового репертуару в активному вжитку співачки фігурують в основному жовнірські та солдатські пісні.

Окремо треба наголосити на піснях про національно-визвольні змагання – повстанських та тюремних, які почасти є добротною індивідуальною творчістю П.Павлюк, укладеною за законами фольклорної поетики. Її як особистості узагалі притаманна імпровізаційність. Прикметно, що записи від неї здійснили Григорій Дем'ян (він же її "відкрив" цю неординарну особистість), її син Лука Павлюк та упорядник збірки.

Книга відкривається "Словом про Матусю" доктора історичних наук, професора, академіка Національної академії наук України, директора Інституту народознавства Степана Павлюка. Очевидно, треба дуже любити, поважати рідну, щоб писати "Матусю" з великої літери. А ще додати ніжність почуттів, довіру до неї, знання її життя до "дрібниць", якими вона щедро ділилася. С.Павлюк згадує, що пам'ять "Матусі" була надзвичайно потужною: вона запам'ятовувала приказки, легенди, пісні, була жвавою на забавах, зберегла геть усе з громадського і родинного життя.

Вдячний Степан Петрович своєму колезі – землякові, доктору філологічних наук, професорові Василеві Соколу за укладання фольклорної спадщини Матусі. "Уклін Тобі, Друже, і світла пам'ять про прекрасну душею людину – мою Матусю", – так він завершив слово. Від себе додаю: добре, що є такі фахівці, як В.Сокіл, що не шкодують сил, енергії на виявлення, збереження та популяризацію золотого фольклорного фонду України.

Микола ДМИТРЕНКО
